

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 12. 2018, č. j. 30 A 286/2018 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím Krajského soudu v Plzni byl zamítnut návrh žalobce na vydání předběžného opatření, kterým měl soud uložit žalované, aby se zdržela všech dehonestujících a diskriminačních výroků při výkonu své funkce, které snižují důstojnost žalobce. Vydání tohoto předběžného opatření se žalobce domáhal v rámci své žaloby podané krajskému soudu dne 5. 11. 2018, kterou se domáhal ochrany proti nečinnosti žalované, označené v žalobě jako „*Vězeňská služba České republiky, Věznice Kynšperk nad Ohří*“, při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

[2] Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že jednou z kumulativních podmínek pro vydání předběžného opatření podle § 38 odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), je potřeba dočasně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu. Vzhledem k tomu, že žalobce nijak nespécifikoval hrozící vážnou újmu, která by měla souvislost s předmětem řízení o žalobě, nesplnil tak svou povinnost tvrzení (a s tím související povinnost důkazní). Krajský soud tedy žalobcův návrh na vydání předběžného opatření pro nedůvodnost zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti unesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření kasační stížností, která byla zdejšímu soudu doručena dne 18. 12. 2018. V této kasační stížnosti stěžovatel namítá, že svůj návrh na vydání předběžného opatření považuje za dostatečný, jelikož nelze exaktně popsat všechna očekávaná nebo tvrzená diskriminační jednání žalované. Z uvedeného důvodu stěžovatel navrhuje, aby bylo napadené usnesení krajského soudu změněno tak, že se návrh na nařízení předběžného opatření nezamítá a věc se vrací k novému projednání a rozhodnutí. V kasační stížnosti stěžovatel také požádal o osvobození od soudních poplatků a navrhl ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[4] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval podmínkami řízení o předmětné kasační stížnosti a dospěl k závěru, že je nepřijatelná.

[5] Důvody nepřijatelnosti kasační stížnosti jsou upraveny v § 104 s. ř. s. Dle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je nepřijatelná kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, které je podle své povahy dočasné.

[6] Citované ustanovení zákona tedy nepřipouští podat kasační stížnost proti rozhodnutí o předběžném opatření, které je v souladu s § 38 odst. 1 s. ř. s. právě takovým rozhodnutím dočasné povahy.

[7] Rozhodnutí o předběžném opatření slouží k zatímní, tj. přechodné, úpravě poměrů účastníků do doby, než se tyto poměry změní nebo než bude pravomocně rozhodnuto o věci samé. Předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným (§ 38 odst. 4 s. ř. s.). Jinak řečeno – předběžné opatření nikdy nemůže působit déle než do dne vykonatelnosti konečného rozhodnutí. Z uvedeného tedy plyne, že předběžné opatření může být vždy pouze povahy dočasné. Shodný právní názor konstantně zastává i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 1 As 94/2018 - 28, ze dne 6. 3. 2014, č. j. 10 As 4/2014 – 19, a ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 Ads 52/2007 – 145, nebo usnesení ze dne 28. 1. 2004, č. j. 1 Ans 2/2003 – 35, publ. pod č. 762/2006 Sb. NSS).

[8] Kasační stížnost stěžovatele směřovala proti usnesení krajského soudu, které je podle své povahy dočasné, a proto ji soud podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 3 písm. c) a § 120 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl. Nejvyššímu správnímu soudu tak nepřísluší hodnotit věcnou správnost napadeného usnesení krajského soudu.

[9] Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o stěžovatelově žádosti o osvobození od soudních poplatků ani o návrhu na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, neboť nepřijatelnost kasační stížnosti představuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení a kasační stížnost stěžovatele musela být tedy bez jakýchkoli pochybností odmítnuta jako nepřijatelná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Ans 6/2008 - 48, publ. pod č. 1741/2009 Sb. NSS).

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu